

Jessica

Hur skall vi kunna ena oss här,
Om inte ödet vill se oss försonas?
Jag vågar inte pröva vad lycka är
För fruktan att hoppets förlust ej förskonas.
O dystra tankar, skingras! Giv mig plats,
Att bygga oss ett lyckornas palats.

En gång att älska dig av hela hjärtat
Blev jag så född till denna sköra värld;
Och hur det mig än innerligt har smärtat,
Var du likväl den fulla smärtan värd!
Men endast jag av ödets makt blev dömd,
Att älska dig, för evigt älska glömd.

Långt bort från mig du bor, en egen stjärna,
Dit knappt i mina drömmar ens jag når.
Min älskade, om jag dess ljus fick värna,
Blev min så'n lycka män'skor ej förstår
Blev min så'n kraft som vindarna förstummar,
Och mitt blev allt vad skapelsen förunnar!

Din godhet gör mig stark, din närhet svag;
Din blick, den skjuter glöd min inre brand,
Och när vi två får talas vi ett tag,
Försvinner allt; det händer blott ibland!
Min tunga stockas, rosig blir min kind,
Mitt öga blött, min tanke bliver blind!

Av tvivel, vankelmod och längtan har
Ett hav sig välvt som håller oss isär.
Du är i horisonten ännu kvar,
Dit havet orden inte längre bär.
Ej i mitt hjärta har den kärlek rum,
Som skriker i mig och som gör mig stum!

Blott havets krafter kan mig ej förfära,
Trots vågorna, som stiger upp mot skyn!
Men tider kommer tider att förtära

Och du och jag att slungas runt i dyn.
Fast vid din skugga söker jag mig klamra
Tills ödet på mitt grepp skall börja hamra!

Mig mild den natt är som mig bortförklarar
Rättfärdigar min obeslutsamhet.
Mot inre glöd och uppror den försvarar
Och talar: "Nu är ingen tid för stret!"
Men snart skall ödesdigra timmen slå,
Och jag kan inte längre rygga då!

Ty till ett livets vägskäl är vi komna;
Där, just inför oss tar en era slut,
Att frusen i en minneskepnad somna
Och ödet av mig fordrar ett beslut:
Att endast längre leva det förgångna,
Eller att bli en man och dagen fånga!

Ej utan tapperhet mig skapte världen!
De känslor skvalar runt uti min kropp,
Som du har strålat i mig under färden
Och utan nåd din blick har drivit opp!
Men till att kliva upp ur avgrundsdjupet,
Jag ej har kraft, jag störtar nog för stupet!

Men än är tid och jag har kraft att leva;
Nåd har mig getts att i din närhet gå.
Helt varligt kan jag fortsätta att treva
Och söka att med värme till dig nå.
Jag fortsätter att spelet trotsigt spela
Jag fortsätter och fortsätter att vela...

O, håll mig du, som kan min kärlek bära!
Blås du med kyssar små min längtan ut!
Och släpp mig aldrig, håll mig alltid nära!
Låt aldrig denna vinterdröm ta slut!
Men våran drömomfamning alltid bräcker,
Den morgonsol som mig ur drömmar väcker!

O, le, min ängel, tala, bryt mitt mörker,
Ge mig en väg att springa, bli min dag!

Bered mig heligt andrum, fritt från dunkel:

En dal av frukter utan nöd och lag,
Ett land av frid som är vår kärlek ägnat,
Av rosengrenar och av guld omhägnat!

Du skänker ljuvlig värme och jag tiger,
Till dig jag klarar ingen annan gåva,
Men denna fullständigt till dig jag viger;
En viskning dock i stillheten vill lova:
Att ingen annan älskad som du är
Och att i evighet nå'n har dig kär.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Conan Jonasson med Poeter.se id #12324 innehar upphovsrätten